

יומא נד

דיוק מהמשנה: משגגנו לא קתני, אלא משניטל.

שיוך לשיטה מסויימת: תנן כמאן דאמר ארון גלה לבבל.

ברייתא שבה מופיעה שיטות שונות: דתניא, **רבי אליעזר אומר:** ארון גלה לבבל, שנאמר **ולתשובת השנה עלה המלך נבוכדנאצר ויבאהו בבבלה עם כלפי חמדת בית ה'.** רבי שמעון בן יוחאי אומר: ארון גלה לבבל, שנאמר **לא יותר דבר אמר ה' - אלו עשרת הדברות שבו.** רבי יהודה (בן לקיש) אומר: ארון במקומו נגזו, שנאמר **ויראו ראשי הקדיש מן הקדש על פני הקיר ולא יראו החוצה ויהיו עם עד היום הנה.** דעה אחרת בדעת ר' שמעון בר יוחאי: ופליגא דעולא, דאמר עולא: שאל רבי מתיא בן חרש את רבי שמעון בן יוחאי ברומי: וכי מאחר שרבי אליעזר מלמדנו פעם ראשונה ושניה ארון גלה לבבל, הפסקה בדבריו לברר:

- ראשונה - הא דאמרן **ויבאהו בבבלה עם כלפי חמדת בית ה',**
- שניה מאי היא? דכתיב - **ויצא אמת ציון כל הדרה.** מאי כל הדרה - חדרה. המשך דברי עולא: אתה מאי אתה אומר? אמר לו: שאני אומר ארון במקומו נגזו, שנאמר **ויארכו הקדיש וכו'.**

שאלה על עולא: אמר ליה רבה לעולא: מאי משמע?

תשובה: דכתיב **ויהיו עם עד היום הנה.**

קושי: וכל היכא דכתיב **עד היום הנה לעולם הוא?** והכתיב **את היום** **יש ירושלים לא הורישו בני בנימין ויש ירושלים את בני בנימין** **ירושלים עד היום הנה,** הכי נמי דלא גלו? והתניא, רבי יהודה אומר: חמשים ושתיים שנה לא עבר איש ביהודה, שנאמר **על ההרים אעא ככי ונהי ואל נאות מדבר קינה כי נצתו מפלי איש עבר ולא מעצו קול מקנה** **מצוץ השמים ועד ההמה נדדו הלכו.** בהמה בגימטריא חמשים ושתיים הווי. ותניא, רבי יוסי אומר: שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל. ואמר רבי יוחנן: מאי טעמא דרבי יוסי - אתיא ברית ברית. כתיב הכא **והסביר ברית לרבים שמוע אחד** וכתיב התם **ואמרו על אש צננו את ברית ה' אלהי אבתם.**

תירוץ: אמר ליה: הכא כתיב **עם** התם לא כתיב **עם.**

קושי על התירוץ: וכל היכא דכתיב **עם** לעולם הוא. מיתבי: **ומהט מן בני מעון הלכו להר עזרי אנשים חנם מאות ופליטה** **ונצריה ורפיה וצליאל בני יעזי בראש ויכו את שארית הפליטה לצמחק וישבו עם עד היום הנה** וכבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל כל הארצות, שנאמר **ואסיכ לבנות צמים** **וצתודותיהם!**

מסקנה: תיובתא.

המשך דיון על גניזת הארון: אמר רב נחמן, תנא: **וחכמים אומרים ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז.** חיזוק לדבריו: אמר רב נחמן בר יצחק, אף אנן נמי תנינא: **מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק, וראה רצפה משונה מחברותיה, ובא והודיע את חבריו, ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו, וידעו ביחוד ששם ארון גנוז.**

שאלה על הסיפור: מאי הוה עביד?

תשובה: אמר רבי חלבו: מתעסק בקרדומו היה.

עוד חיזוק לדבריו: תנא דבי רבי ישמעאל: **שני כהנים בעלי מומין היו מתליעין בעצים, ונשמטה קרדומו של אחד מהם ונפלה שם, ויצתה אש ואכלתו.**

סתירה: רב יהודה רמי: כתיב **ויראו ראשי הקדיש ולא יראו החוצה** - הא כיצד? **פתרון:** נראין ואין נראין.

חיזוק: תניא נמי הכי: **ויראו ראשי הקדיש יכול לא יהו זזין ממקומן - תלמוד לומר ויארכו הקדיש.** יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוצאין - תלמוד לומר **ולא יראו החוצה.** הא כיצד - דוחקין וכולטין ויוצאין בפרוכת, ונראין כשני דדי אשה, שנאמר **צרוך המר דודי לי בין עדי יליו.**

